

Chương 6

Lộ Tùy thở ra, mu bàn tay hướng ra ngoài, ra dấu cho Lộ Thanh Thanh và Vụ Mang Mang như đuổi chó con đi, tỏ ý hai cái “tạp âm” kia mau đi đi.

Lộ Thanh Thanh kéo tay Vụ Mang Mang, dẫn cô xuống lầu. “Đi thôi.”

Vụ Mang Mang hỏi với vẻ chưa an lòng: “Thế có nghĩa là không sao rồi à?”

Lộ Thanh Thanh đáp: “Chắc là không sao đâu.”

Vụ Mang Mang chưa có được đáp án khẳng định nên vẫn không yên tâm, bản thân cô thì chả sao, có tay có chân không chết đói được. Nhưng trong gia đình, cô là người có nhan sắc nhất, mà bây giờ tỷ lệ nam nữ lại mất cân bằng nghiêm trọng như thế, em trai cô nếu không có tiền thì tương lai làm sao cưới vợ được.

Lộ Thanh Thanh thấy Vụ Mang Mang định vào bên trong thì kéo cô lại: “Không sao đâu, cậu mang lại may mắn cho chú nhỏ của tớ như thế, chuyện tối nay mà lan truyền ra ngoài thì chắc chắn không ai dám gây phiền toái cho nhà cậu nữa.”

Lúc này Vụ Mang Mang mới yên lòng, thở ra rồi cười nói: “Nói cậu nghe nhé, hôm nay đúng là có hơi ‘kỳ quặc’ trước kia tớ đánh bài nổi tiếng là tay thối ấy, cứ tưởng hôm nay chắc chắn sẽ tiêu đời rồi, không ngờ lại mò được cửu vạn.” Thực sự quá là “kỳ quặc” mà.

Lộ Thanh Thanh thấy Vụ Mang Mang cuối cùng đã nở nụ cười thì hào hứng nói: “Thế thì hôm nay tay cậu siêu may mắn rồi, đi nào, chị đây sẽ tổ chức một ván bài cho cậu đỡ nhện.” Lộ Thanh Thanh nói xong kéo tay Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang không nhúc nhích, cô nhìn Lộ Thanh Thanh với vẻ nghi hoặc, nói thực là Lộ Thanh Thanh tối nay hơi quá tốt với cô.

Lúc đó mọi người đều không dám lên hàng, tay Lộ Thanh Thanh đã run rẩy mà còn nói giúp cho cô, biết cô bây giờ đã bị cắt tiền tiêu vặt, bây giờ lại nghĩ cách mang tiền đến cho cô.

Chuyện mang bánh rơi từ trên trời xuống có lẽ là thật, nhưng tuyệt đối sẽ không rơi trúng đầu Vụ Mang Mang.

“Thanh Thanh này, có phải cậu có chuyện gì không? Có gì thì cứ nói ra đi, nếu tớ có thể giúp được thì tuyệt đối sẽ không nói ‘không’ với cậu đâu.” Vụ Mang Mang hào sảng nói.

Miệng Lộ Thanh Thanh há ra rồi ngậm lại, cuối cùng nói: “Lần trước cậu khoe cái túi Hermes trong nhóm đúng không?”

Lộ Thanh Thanh mới nói là Vụ Mang Mang nhớ ra ngay, cái túi có chất liệu đặc biệt đó cô nhờ vả người ta xếp hàng hai năm mới lấy được. Nhưng cũng chẳng phải chuyện gì to tát, Vụ Mang Mang nói ngay: “Tớ có xem nó là gì đâu? Cậu giúp tớ nhiều như thế, một cái túi có là gì. Ngày mai tớ sẽ mang sang cho cậu.”

Lộ Thanh Thanh không nói gì.

Vụ Mang Mang lập tức sửa lại: “Hay là bây giờ đến nhà tớ lấy cho cậu?” Cô đặc biệt hiểu được sự đam mê túi xách của phụ nữ, một khi muốn có thì chẳng bao giờ muốn qua hôm sau mới lấy được nó.

Lộ Thanh Thanh cười, gật đầu đồng ý.

Căn biệt thự của Vụ Mang Mang trông thì đúng là đẳng cấp của một “siêu cấp bạch phú mỹ”.

Bây, tám năm trước, những nơi khác mới chỉ có giá mấy ngàn tệ một mét vuông, mà nhà đầu tư nơi này bỗng hét giá trên trời bảy vạn tệ một mét vuông khiến người khác phải đứng hình.

Những người mua đất ở đây đều bị mắng là thiếu não. Lúc đó bố mẹ Vụ Mang Mang mới làm lành, chưa sinh đứa thứ hai, lại sốt ruột muốn níu kéo tình cảm với con gái nên cho dù là thiếu não cũng cam tâm, chỉ cần con gái vui lòng.

Bây giờ nghĩ lại thì số Vụ Mang Mang cũng không tới nỗi quá xấu. Chỉ riêng căn biệt thự ba trăm mét vuông với giá hiện tại là hai mươi vạn một mét vuông cũng đủ làm của hồi môn cho cô rồi.

Lúc này Vụ Mang Mang không có ý mời Lộ Thanh Thanh tham quan nơi ở, cô quay sang nói với cô bạn đang cho xe ngừng dưới lầu: “Cậu đợi một chút, tớ lên trên lấy xuống cho.”

“Mượn nhà vệ sinh của cậu một chút được không?” Lộ Thanh Thanh cười, tỏ vẻ ngượng ngùng.

Vụ Mang Mang còn nói gì được đây?

Lộ Thanh Thanh vừa bước vào nhà Vụ Mang Mang đã xuýt xoa: “Wow, OMG, nhà cậu chơi trò vượt thời gian về cổ đại hả? Phim truyền hình cổ trang có thể đến đây quay được đó.”

Nhà của Vụ Mang Mang theo phong cách kiểu Trung hoàn toàn, hơn nữa còn là phong cách cổ điển chính tông Trung Quốc, bình phong, màn che, giường mềm kiểu cổ, sập gỗ...

Thậm chí ngay cả bồn cầu trong nhà vệ sinh cũng là sứ Thanh Hoa.

Trên sập gỗ có rất nhiều đồ gốm sứ, từ lọ đựng phân cho đến bình gốm đều có đủ, Vụ Mang Mang tận dụng tính chất công việc để nhờ người chế tác, tóm lại là muốn theo một phong cách cổ đại gần giống nhất.

Để tiện cho cô tự biên tự diễn mà.

Nhưng đó cũng là nguyên nhân khiến cô không muốn mời người khác đến nhà chơi.

Vụ Mang Mang rót một ly nước lọc cho Lộ Thanh Thanh từ nhà vệ sinh đi ra, “Cậu đợi một lát, tớ đi lấy túi cho.”

Lộ Thanh Thanh lại không phải người thích yên tĩnh, cô nàng đứng lên đi theo Vụ Mang Mang để tham quan căn nhà.

“Cậu chất đông túi thế hả?” Lộ Thanh Thanh xem như mở mắt, Vụ Mang Mang dẫn cô nàng đến thẳng phòng chứa đồ linh tinh.

Trong phòng đầy ắp những chiếc kệ kiểu cổ, bên trên chất đống tầng tầng lớp lớp những đồ vật của Vụ Mang Mang như túi xách, hộp giày...

“Mấy thứ này không hợp với phong cách ngoài kia.” Vụ Mang Mang vừa gắng sức lục tìm trong đống túi chất thành núi, vừa giải thích: “Nhà cũng không rộng nên đành chất đống ở đây.”

Khó khăn lắm Vụ Mang Mang mới tìm thấy chiếc túi xách phải xếp hàng tận hai năm mới mua được trong đống túi đó, đưa cho Lộ Thanh Thanh.

Lộ Thanh Thanh tỏ vẻ khoa trương: “Cậu đối xử với bảo bối của tớ thế hả?”

Vụ Mang Mang nhún vai, công dụng của mấy chiếc túi này đối với cô chẳng qua là chụp mấy tấm hình đăng lên nhóm bạn và Weibo khi mới nhận được mà thôi.

Nhưng trên thực tế, khi dùng chúng thì vừa thấy quá sang chảnh lại bất tiện, Vụ Mang Mang thích chiếc ba lô nam đỉnh của cô hơn.

Nếu đã được sử dụng qua rồi thì không lý gì mà cô không thể tặng lại cho người khác.

Cô lấy một chiếc bình gốm để nấu nước pha trà mời Lộ Thanh Thanh.

Lộ Thanh Thanh cầm ly trà bằng gốm màu xanh da trời lên ánh sáng để soi, “Chất lượng tốt đấy chứ, cậu cũng kỹ lưỡng quá, làm bộ nào ra bộ đó, chỉ là mùi vị của trà này hơi kém một chút.”

Vụ Mang Mang bực bội, diễn kịch mà, chỉ cần quan tâm bề ngoài trông giống thật là được, chứ cậu tưởng trong phim ăn cơm thì sẽ được ăn những món nóng hôi hay sao?

Nên ly trà thì không thể tạm bợ, nhưng trà thì là trà lài loại ba, mười mấy tệ một gói là được rồi.

Vụ Mang Mang rót trà vào ly cho Lộ Thanh Thanh bằng một tư thế hết sức tao nhã.

“Đây là nước máy hả? Chỉ toàn ngửi thấy mùi clo với thuốc tiêu độc không à.” Lộ Thanh Thanh đã quen uống nước khoáng được vận chuyển bằng đường hàng không nên tỏ vẻ kén chọn.

“Thực ra bây giờ nước máy đều được khử trùng bằng ozon”, Vụ Mang Mang kiên nhẫn giải thích, sau đó bồi thêm một câu, “Với lại máy lọc nước chưa cắm điện, để tiết kiệm năng lượng ấy mà.”

Đó là nỗi khổ khi ở nhà sang trọng mà hết tiền, ngay cả tiền điện nước cũng không đóng nổi.

Lộ Thanh Thanh không nhịn được bật cười.

“Thực ra chú nhỏ của tớ không nhỏ mọn thế đâu, chỉ là hôm đó cậu quá xui xẻo, lại nhằm ngay lúc chú nhỏ của tớ và Đồng Khả Khả đang ở cạnh nhau.” Lộ Thanh Thanh nói.

Vụ Mang Mang vốn đã ngồi dựa vào gối tựa trên ghế để chơi điện thoại, nghe Lộ Thanh Thanh nói vậy lập tức hứng thú ngay.

“Tớ biết ngay cậu sẽ thấy hứng thú mà.” Lộ Thanh Thanh giơ ngón trỏ lên, cười nói.

Cô nàng dựa vào người Vụ Mang Mang, hít một hơi rồi hỏi: “Cậu dùng nước hoa gì thế, mùi dễ chịu quá.”

Vụ Mang Mang đáp: “Mùi hoa linh lan của Guerlain đó. Cậu nói nhanh đi, tại sao tớ lại xui xẻo như vậy?”

Vụ Mang Mang rất kích động, cô biết ngay là có uẩn khúc, nếu không chuyện hôm đó gặp người bình thường nhiều nhất cũng xem cô là đồ thần kinh, sao có thể gửi giấy của luật sư dễ dàng như vậy.

Hơn nữa điều đó cũng chứng minh Vụ Mang Mang không phải là không đủ nhan sắc, mà cô đã bất cẩn đập trúng bãi mìn của đối phương thôi.

Vụ Mang Mang nhớ đến vẻ thân nhiên của ông chú Thần Tài hôm nay, đúng là càng nghĩ càng thấy ngứa ngáy khó chịu. Giống như đối phương ôm một con mèo Ba Tư cào cào trong tim cô vậy.

Vụ Mang Mang chính là người như vậy, đối phương càng không xem cô ra gì thì cô càng không có tự trọng, muốn thu hút sự chú ý của người ta hơn.

Nghe nói sở dĩ cô mắc loại bệnh tâm lý này là vì cô được quan tâm quá nhiều, dễ dàng nhận được sự ái mộ của người khác, mà những gì càng dễ có được thì càng coi thường, chỉ thích trèo lên cao hơn, chinh phục những nhiệm vụ chưa thể hoàn thành.

Rất nhiều người không thể lý giải nổi những người có tiền cứ rảnh rỗi là lại lập nhóm leo lên đỉnh Everest, họ cũng leo lên cả ngọn núi K2¹ được mệnh danh là khó chinh phục nhất, đó là nơi mà dù bạn có nhiều tiền đến mức chất thành đống như ngọn Everest thì cũng không thể đảm bảo an toàn cho tính mạng mình.

Vụ Mang Mang lại có thể hiểu được, đó là do họ không tìm thấy mục tiêu cần phí sức mới đạt được nữa, đương nhiên chỉ có thể đùa giỡn với sinh mạng, như vậy mới thấy kích thích.

Mà Vụ Mang Mang tự cảm thấy bản thân trẻ trung như thế vẫn chưa sống đủ, nên cô chỉ cần chinh phục ngọn núi mang tên “đàn ông” là được, dù sao cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Chưa biết chừng sau này cô lấy một người chồng già giàu có, loại đàn ông siêu nhiều tiền ấy, đến ba mươi, bốn mươi tuổi rồi, cũng sẽ chọn chinh phục đỉnh núi cao nhất thế giới cũng nên.

Nghĩ xa quá rồi, Vụ Mang Mang suyt nữa thì mất hồn.

Cũng may Lộ Thanh Thanh không vòng vo gì, “Đông Khả Khả và chú nhỏ của tớ là thanh mai trúc mã.”

“Không nhận ra chị ta lại lớn tuổi thế, ồ, hóa ra là khai tuổi già.” Vụ Mang Mang không nhịn được xen vào, “Tớ đã nói nếp nhăn trên cổ chị ta rõ như thế, không thể chỉ mới hai mươi tám mà.”

“Không lâu trước đây chị ấy mới bay đi Thụy Sĩ tiêm vitamin nhau thai cừu, bị mẹ tớ bắt gặp.” Lộ Thanh Thanh nói.

Vụ Mang Mang tỏ ra tò mò: “Nhau thai cừu thật sự thần kỳ như vậy à?”

Lộ Thanh Thanh bắt đầu phổ cập kiến thức cho Vụ Mang Mang nghe.

Vụ Mang Mang nói: “Thế thì có thể đề nghị mẹ tớ thử làm xem sao, nếu mẹ dùng thấy tốt thì tớ sẽ đi.”

“Được tới lúc đó chúng ta lập nhóm đi chung”, Lộ Thanh Thanh bảo.

Hai cô nàng này lại đi xa quá rồi, cũng may Vụ Mang Mang còn nhớ đến tin tức kia nên kéo bạn quay trở lại: “Cậu nói tiếp đi, Đồng Khả Khả là bạn gái của chú cậu hả?”

“Mối tình đầu. Nói chính xác thì chỉ là mối tình đầu.” Lộ Thanh Thanh nhấn mạnh.

Vụ Mang Mang lại bắt đầu đi xa, “Mối tình đầu sao? Ban nãy cậu nói là thanh mai trúc mã, chắc là nhà Đồng Khả Khả cũng rất có tiền có quyền nhỉ?”

Vụ Mang Mang ôm gối tựa, sờ cằm: “Chả trách Đồng Khả Khả làm nghề này bao năm mà không thấy có scandal, hơn nữa bộ phim đầu tiên còn do đạo diễn lớn, chế tác lớn, và có cả siêu sao diễn chung. Tớ còn tưởng kiếp trước chị ta đã cứu cả dải ngân hà cơ đấy.”

“Xì, chị ta à, cũng chẳng có gì đặc biệt, gia đình chỉ khai khoáng thôi.”

“Mỏ than hả?” Vụ Mang Mang hỏi ngay, trầm nghĩ tuyệt thật, nếu Đồng Khả Khả là đời sau của ông chủ mỏ than thì gene nhà họ cũng đẹp quá, mẹ chị ta phải xinh đẹp đến cỡ nào mới có thể kéo giá trị bình quân nhan sắc lên cao như vậy.

“Không phải, khai thác đá mài.” Lộ Thanh Thanh nói, “Nhà chị ta chẳng có gì đáng nói, nếu đặc biệt thì chính là Đồng Khả Khả là người phụ nữ duy nhất từng mang thai với chú nhỏ của tớ bao năm nay.”

“Lúc nào thế?” Vụ Mang Mang mở to mắt, hỏi, “Không nghe nói nữ thần quốc dân từng mang thai.”

“Năm mươi bảy, mười tám tuổi gì đó”, Lộ Thanh Thanh đáp.

Công phu gợi chuyện của Vụ Mang Mang là số một, nên cô lại tiếp lời: “Tớ biết ngay, chắc chắn là khi họ còn rất trẻ, cậu thấy chú của cậu chưa, tuyệt đối là người kín kẽ, nước chảy không lọt, cũng tức là lúc trẻ có thể quá bông bột, hoặc là không muốn dùng bao, cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, hoặc là quá gấp rút, trong lúc không mang theo bao, nhưng cũng có thể là Đồng Khả Khả mua phải thuốc giả cũng nên.”

Vụ Mang Mang nói đến đề tài này là không dừng lại được, “Mười mấy năm trước chúng ta chưa thoáng như bây giờ, mạng internet cũng chưa phát triển, hai người họ có thể chưa hiểu cách tránh thai cũng nên? Tạo nghiệt quá, cậu nói xem nước chúng ta sao lại thế này, giáo dục giới tính yếu kém đến thế, mà cứ cố gắng che giấu làm gì thế không biết.”

“Tớ nói cậu nghe, lần trước tớ xem tin tức, có một tin nói về cặp vợ chồng là tiến sĩ, sau khi cưới vẫn không có con, chạy đi khám hiếm muộn mới phát hiện ra, hai tên ngốc đó tưởng cứ đắp chăn nói chuyện trong sáng là có thể sinh con.” Vụ Mang Mang nói đến đây liền cười ngả nghiêng.

Lộ Thanh Thanh cũng cười theo.

“Cậu nói thử xem chú của cậu và chị ta là vì nguyên nhân nào?” Phụ nữ đặc biệt thích buôn chuyện về đời tư của người khác nhất trong tất cả các thể loại buôn chuyện.

“Làm sao tớ biết là vì nguyên nhân nào.”

“Được rồi, cậu nói tiếp đi.” Cũng may Vụ Mang Mang còn nhớ kéo đề tài câu chuyện trở về, “Nữ thần chắc chắn không lý sinh đưa trẻ ra đúng không?”

“Tất nhiên rồi. Lúc đó Đồng Khả Khả còn chưa ra nghề, lúc đó chị ta lại luôn muốn vào giới giải trí, nhà họ phản đối, chú nhỏ của tớ đã cố vũ chị ta theo đuổi mơ ước, kết quả Đồng Khả Khả là đồ ngốc, lại lén bỏ đưa trẻ để tiến vào giới giải trí, còn lừa chú ấy là bị sảy thai tự nhiên.”

Kết quả khỏi cần nghe cũng biết, đôi trai gái thanh mai trúc mã xem nhau là môi tình đầu đã chia tay.

“Bây giờ Đồng Khả Khả hối hận, muốn níu kéo chú tớ.” Lộ Thanh Thanh xì” mấy tiếng, “Tiếc là bây giờ những người phụ nữ muốn sinh con cho chú đã xếp hàng đến tận Thái Bình Dương rồi, làm sao đến lượt bà chị Đồng Khả Khả già cỗi kia.”

Vụ Mang Mang gật đầu đồng ý, chí ít là cô cũng muốn xếp hàng.

“Đã hiểu rõ chưa?” Lộ Thanh Thanh hỏi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang gật gù, “Hiểu rồi, lúc đó chuyện này chắc chắn đã tạo ra bóng đen tâm lý không thể lường nổi cho chú nhỏ của chúng ta, nên bây giờ nghe nói một cô gái mang thai đưa trẻ của chú lại đi phá nên chú lập tức giận dữ.”

Vụ Mang Mang thờ dài, nói với vẻ thông cảm sâu sắc: “Thế mới nói, tổn thương lúc nhỏ thì sau này trưởng thành dù có hạnh phúc đến mấy cũng khó lòng bù đắp.”

Vụ Mang Mang cắn móng tay xinh của mình, dù sao cũng là đứa con đầu tiên của mình, ấn tượng chắc hẳn rất sâu đậm, mà mỗi tình đầu lại thà chọn nghề nghiệp chứ không chọn chú ấy? Trời ơi thật là tổn thương lòng tự tôn quá!”

Bệnh lâu thành bác sĩ, Vụ Mang Mang sắp thành nhà phân tích tâm lý bán chuyên rồi, cô nhích lại gần Lộ Thanh Thanh, nói bằng giọng không hẳn là nói xấu kẻ khác nhưng rất tò mò: “Với tính cách có thù tất báo của chú chúng ta mà lúc đó không làm khó Đồng Khả Khả sao?”

“Chú nhỏ của chúng ta không phải loại người đó, dù sao một đêm vợ chồng trăm ngày ân ái, người ta không làm chuyện đó đâu. Chẳng qua là một người phụ nữ thôi, muốn đi thì đi đi.” Lộ Thanh Thanh đương nhiên sẽ nói tốt cho Lộ Tuy.

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không phải không trả thù, mà là chưa tới lúc.” Lộ Thanh Thanh cười. “Nhà họ Đồng gần đây xảy ra chút chuyện, đang yên đang lành không làm nghề cũ, lại đổ mắt học người ta buôn bắt động sản, kết quả bây giờ nền kinh tế đình trệ, tiền vốn xoay vòng không có, tòa nhà đầu tư lại có vấn đề, Đồng Khả Khả muốn quay về tìm chú tở.”

“Ồ, hóa ra là vì chuyện này nên Đồng Khả Khả mới quay về tìm chú cậu hả?” Vụ Mang Mang tỏ vẻ hiểu chuyện, thăm nghĩ xem ra chú Thần Tài chẳng mấy hấp dẫn với mỗi tình đầu, nghĩ thế, ma lực của Thần tài trong lòng Vụ Mang Mang cũng giảm xuống ba phần.

“Không phải thế, mấy năm nay chị ta cứ liếc mắt đưa tình ra ám hiệu với chú tở mãi, muốn gương vỡ lại lành, kết quả chú tở đâu phải bò nhai lại cỏ, trước đây chị ta còn làm kiêu, lần này thì chẳng cần sĩ diện nữa, khóc lóc cầu xin chú tở giúp đỡ gia đình chị ta.” Lộ Thanh Thanh bĩu môi.

“Sau đó thì sao?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Sau đó cái gì chứ? Chú tở đâu phải thánh mẫu, không đổ thêm dầu vào lửa đã là khoan dung độ lượng lắm rồi.”

“Có điều...” Lộ Thanh Thanh tiếc nuối vỗ vỗ vai Vụ Mang Mang, “Tiếc cho cậu quá, làm gì không làm, lại xé ngay vết sẹo trong tim chú tở.”

Cái này đúng là “chuyện xưa tái hiện”, Vụ Mang Mang cũng biết mình đã đụng trúng họng súng.

“Thực ra chuyện này không thể trách tở, là do thanh bọn họ không thận trọng, hoặc là kiến thức sinh sản không đủ mới mất đi một sinh mạng, cuối cùng

nhân quả chuyển dời lại rơi trúng đầu tở, tở có chọc ai đâu?” Vụ Mang Mang than thở.

Ghi chú:

1. Đỉnh K2: Cao 8.611m so với mực nước biển, thuộc dãy Korakoram và N Kashmir, K2 là ngọn núi nằm giữa hai đất nước Trung Quốc và Pakistan. Tên đầu tiên của đỉnh này là Godwin Austen - tên của một nhà địa chất người Anh khi đến khảo sát và tìm ra nơi này. Tên gọi K2 lấy từ chữ cái đầu của dãy Korakoram. Do địa thế hiểm trở với các sườn đá dốc đứng, trơn trượt cùng thời tiết khó dự đoán, nên rất nhiều nhà leo núi đã thiệt mạng trong khi cố chinh phục đỉnh núi này. (ND)